

Til sidst vil jeg sige som et bidrag til diskussionen om forhandlingsoplæg forud for topmøder, at hr. Keld Albrechtsen får al mulig lejlighed til på helt normal vis, når Europaudvalget mødes forud for topmødet i Essen, for det første at blive bekendt med, hvad der er regeringens politik i forhold til problemerne på topmødet, og for det andet at stille alle de spørgsmål og komme med alle de indvendinger, som hr. Keld Albrechtsen finder det for godt. Det er jo en ganske normal arbejdsmetode her i Folketinget. Forud for topmøderne holdes der jo møder i Europaudvalget, hvor temaerne gennemgås.

Keld Albrechtsen (EL):

Må jeg blot sige til udenrigsministeren, at det jo trods en lang debat ikke er lykkedes regeringspartierne ordførere og altså heller ikke udenrigsministeren at klargøre, hvorfor man egentlig skulle stemme imod den dagsorden, som Enhedslisten har foreslået. I stedet kaster man sig over andre emner, som ikke er på dagsordenen under dette punkt, og ministeren mener, at dette punkt, der handler om at skabe en offentlig debat i Danmark, skal man bruge til at vedtage en udtalelse om noget helt andet. Det er en interessant parlamentarisk arbejdsform, ministeren dér lægger op til, at når man sætter en bestemt sag på dagsordenen, så skal man bruge den til at vedtage noget om noget helt andet, som ikke vedrører sagen.

Men når nu udenrigsministeren bliver ved med at drage den debat om udvidelsen af EU ind i billedet, vil jeg gerne bekræfte, at Enhedslisten naturligvis håber på et nej i Norge. Vi tror også på det, fordi modstanden mod Unionen er så stor i Norge. Stor er den også stadig i hele Norden. Og når vi ikke vil stemme for lovforslaget om tiltrædelse af nye medlemsstater i EU, som var til anden behandling i dag – og hvor det i øvrigt ville have været på sin plads, hvis man havde ønsket en drøftelse om den sag, så at tage spørgsmålet op, da det var på dagsordenen – når vi ikke vil stemme for denne udvidelsestraktat, er det, fordi, som hr. Kristian Thulesen Dahl allerede også har været inde på det, denne udvidelsestraktat indebærer nye afstemningsregler i EU's Ministerråd, som gør det vanskeligere for små stater at blokere for lovgivningen. Man foretager ved hjælp af udvidelsen en reel traktatændring, som gør de små landes indflydelse mindre. Man koncentrerer yderligere magten i Unionen, og det er det, hr. Kristian Thulesen Dahl har peget på kan blive et endnu

større problem i 1996, hvilket ministeren også selv erkender. Det er årsagen til, at vi ikke vil stemme for en udvidelsestraktat. Det burde have været en indlysende ting også for de øvrige partier, men de har altså ikke haft den bekymring, at de små lande mister deres indflydelse. Det må vi bare konstatere. Dér er vi uenige. Men jeg vil forlade dette emne, for det er jo faktisk ikke det, der er på dagsordenen i dag.

Nej, det, der er på dagsordenen i dag, er den danske debat om 1996-konferencen. Og dér må vi konstatere, at denne debat ender altså med, at regeringen kommer med en ikkedagsorden. Der sker en ansvarsforflygtigelse. Man vil ikke forpligte sig på den debat, som man ellers i alle mulige sammenhænge udtaler sig så positivt om. Man vil ikke forpligte sig på et klart og forståeligt mandat til topmødet i december.

Man vil ikke være med til at vedtage et nulmandat til topmødet i december, som respekterer, at man ikke må træde ud over 18. november-grundlaget.

Vi kan naturligvis fra Enhedslistens side ikke støtte en sådan dagsorden, som kun er et udtryk for ansvarsforflygtigelse, som kun er et udtryk for, at de udskridelser i forhold til forbeholdene, som vi allerede har været inde på flere gange under denne debat, altså skal have lov til at blive stående, skal have lov til at fortsætte. Det signal, man nu giver fra Socialdemokratiets og regeringens side, er jo, at der er lagt op til et nyt nationalt kompromis mellem regeringspartierne, Venstre og De Konservative. Det virkelige – og det eneste egentlige – indhold i den dagsorden, regeringen foreslår sammen med Venstre og De Konservative, er, at man signalerer, at man ønsker dette samarbejde med Venstre og De Konservative, man ønsker et nyt nationalt kompromis, man ønsker at give indrømmelser til Venstre og De Konservative, man ønsker ikke at sætte virkelig hæl i imod den udhuling af undtagelserne, som er i gang. Det er det beklagelige resultat, og det må opfattes sådan, at man vælger de to samarbejdspartnere Venstre og De Konservative i stedet for at vælge de andre muligheder, der var, nemlig et samarbejde med Enhedslisten og SF, som faktisk kunne have ført til en fornuftig dagsorden i dag.

Steen Gade (SF):

Først et lille hængeparti vedrørende Jugoslaviens. Der var nogle heroppe på spørge, om den omstændighed, at man var kritisk over for USA's opførsel i Jugoslavien, skulle tolkes i ret-